

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א שנאמרו שבת פרשת וארא תשע"ז לפ"ק

בעיר פאלם ספרינגס

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך ויען - גליון תתק"ם

בסעודה שלישית

והלך ארבעה פסיעות וקם, על כן ניתן לו עבור זה שכר עבודת ששים רבוא מישראל מאות שנים. אמנם בודאי יש עוד טעמים לזה.

גם להבין מה שאמרו חז"ל (קידושין מט.) עשרה קבין כשפים ירדו לעולם, תשעה נטלו מצרים ואחד כל העולם כולו ע"כ. ובודאי שכל זה מכוון מחכמתו של הקב"ה, ולמה זכה לזה מצרים, ולא שאר כל הארצות.

ונראה דהנה בחידושי הרי"מ (בפרשתנו) כתוב, דעשר מכות במצרים הם מכוונים נגד העשרה מאמרות שבהן נברא העולם להסיר הקליפה וההסתר מהם ע"כ. ויש להבין מהו הקשר שביניהם. ולא עוד אלא דאיתא במשנה (אבות ה-א) ומה תלמוד לומר והלא במאמר אחד יכול להבראות, אלא להפרע מן הרשעים שמאבדין את העולם שנברא בעשרה מאמרות, וליתן שכר טוב לצדיקים שמקיימין את העולם שנברא בעשרה מאמרות ע"כ. וקושיא זו תקשה גם על העשר מכות, למה הוצרך להקדים תשע מכות ולחזק לבבו עד שבא המכה העשירית, הלא יכול היה להכריחו גם במכה הראשונה, ולא יחזק לבבו, וישלח את ישראל מארצו. או להביא עליו מתחלה המכה האחרונה, מכת בכורות, ויוכרח פרעה לשלחם.

אך הענין הוא, דיודעים דברי הרמב"ן (סוף פרשת בא) כי מעת היות עבודה זרה בעולם מימי אנוש החלו הדעות להשתבש באמונה, מהם כופרים בעיקר ואומרים כי העולם קדמון, כחשו בה' ויאמרו לא הוא, ומהם מכחישים בידיעתו הפרטית ואמרו איכה ידע אל ויש דעה בעליון (תהלים עג-א), ומהם שיודו בידיעה ומכחישים בהשגחה ויעשו אדם כדגי הים שלא ישגיח הא-ל בהם ואין עמהם

והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים, והצלתי אתכם מעבודתם, וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדולים, ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים, וידעתם כי אני ה' אלקיכם (ו-ה). ויש להבין הלא גם עד עתה ידעו את ה', וישראל מאמינים בני מאמינים, ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה. ובפשוטו הכוונה על פי מה שמספרים על הרה"ק מבארדיטשוב זי"ע, שכאשר בא חזרה אחר חתונתו מבית רבו, שאל אותו חותנו מה נתחדש לו שם. והשיב שיודע כי יש בורא עולם. ושלח לקרוא את השפחה ואמר לה יודע את שיש בורא עולם, והשיבה בודאי שהוא כן. ואמר על זה, היא אומרת כן ואני יודע שהוא כן ע"כ. והיינו כי יש בזה דרגות רבות לאלפי אלפים, וביציאת מצרים, ושוב במתן תורה, יתחדש לכם זאת יותר בידיעה ברורה כדבר הנראה לעינים, וידעתם כי אני ה' אלקיכם.

ולבאר הדברים ביתר שאת נראה, בהקדם לבאר במה שגזר ה' על עם ישראל, כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם (בראשית טו-ג), הלא שבעים לשונות יש בעמים, ולמה נבחר מצרים בזה יותר משאר כל הארצות. ובאמת כבר דקדקו חז"ל על זה, ואמרו (סוטה מו:): אמר רבי יהושע בן לוי בשביל ארבעה פסיעות שלוח פרעה לאברהם שנאמר (שם יב-ב) ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אותו ואת אשתו, נשתעבד בבניו ארבע מאות שנה ע"כ. והיינו שבהיות שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, שילמו לו עבור כבוד זה שנתן לאברהם, שעבדו ישראל את מצרים ארבע מאות שנה. ובהיות כי ליכא מידי דלא רמיזו באורייתא, יש לומר דזה נרמז במה שאמר הכתוב (שמות א-ד) וימררו את חייהם בעבודה קשה, והנגינה על זה, קדמא ואולא מונח רביעי, שזכה פרעה ששיעבוד זה יהיה בארצו, בשביל שהקדים

לכל מקום ויקראו אותו. או שיוכל לעשות תמונה ויראו אותה מיד בכל קצו ארץ, הוא יביט על זה כאות ומופת ופלא. אבל מי שבקי ומשכיל להבין בחכמת הטוכנולוגיא יודע שאין בזה שום מופת, אלא חכמה ואינו מלאכה. וכמו כן בכל אות ומופת, יתכן שהעושה זאת הוא מבין בחכמת הכישוף, ואין זה אלא אחיזת עינים או כיוצא בה. ואם כן האותות והמופתים שעשה משה במצרים, אכתי אין בזה הכרח אמיתי על אמונת אלקי עולם.

על כן בתחלת הבריאה הוריד ה' עשרה קבין כשפים, ותשעה חלקים נטלה מצרים, שאין בכל העולם כולו מכשפים וחרטומים בקיאים יותר מהם. ואם הם אומרים שזה אצבע אלקים, שאין בכח שום כשפים לעשות כן, אז נשכיל לדעת כי מאת ה' היתה זאת, המהוה את הכל. ומטעם זה הוריד ה' את ישראל לגלות מצרים דייקא, כי בהיות שהנסים והנפלאות שם צריכין להיות לאות לדורות עולם על אמונת אלקי עולם, אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים, אי אפשר להיות זאת בשאר ארצות, כי יאמרו שמעשה כשפים המה, ורק במצרים שאין כמותם בכשפים בכל העולם, והם יודו כי אצבע אלקים הוא, אז יהא האות ברור כי יד ה' עשתה זאת.

ואיתא בגמרא (מנחות פה.) אמרו ליה יוחני וממרא [ראשי מכשפים של מצרים] למשה [כשהתחיל לעשות האותות לעיני פרעה, שהיו סבורין שהיה עושה אותם על ידי כישוף], תבן אתה מכניס לעפריים [עפריים שהוא מקום הרבה תבואה אתה מביא לשם תבואה למכור בתמיה, כך ארץ מצרים שהיא מלאה כשפים אתה בא לשם לעסוק בכשפים]. אמר להו אמרי אינשי למתא ירקא ירקא שקול [לעיר שגדל שם ירק הרבה, הבא ירק שלך למכור, לפי שמתקבצין שם הכל לקנות. הם אמרו לו דברי ליצנות והוא השיב להם בעינים] ע"כ. אך בעיון יעקב שם פירש, כי מתא שיש בה ירקא, הם מבינים היטב סוגי הירק איזהו רע ואיזה טוב, ומי שיש לו ירק טוב מביאו שם, לפי שהם יודעים ערכו, והם מבינים עליו, והוא חשוב בעיניהם. וכמו כן כאן שהכל מלומדים בחכמת הכישוף, הם יבינו ביתר שמה שהוא עושה זה דרך נס ולא כישוף ע"כ. וזה דומה למי שיש לו מרגליות יקר המציאות שערכה רב, אם יוליכנה למכור בין אנשים פשוטים לא יבינו חשיבותה, כי הפתאים יאמרו שאין זה אלא אבן פשוט, וגם החכמים שבהם לא יבינו שזה חשוב יותר משאר מרגליות. ורק בין חכמים משכילים בטובי האבנים, המה יכולים להבין גודל חשיבותה וערכה.

ובנועם אלימלך בפרשתנו כתב לבאר מה שאמר פרעה למשה, תנו 'לכם' מופת (ט-ו), דהיה לו לומר תנו

עונש או שכר, יאמרו עזב ה' את הארץ. וכאשר ירצה האלקים בעדה או ביחיד ויעשה עמהם מופת בשינוי מנהגו של עולם וטבעו, יתברר לכל בטול הדעות האלה כולם, כי המופת הנפלא מורה שיש לעולם אלוה-ה מחדשו, ויודע ומשגיח ויכול, ותתקיים עם זה התורה כולה. ולכן יאמר הכתוב במופתים למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ (לעיל ח-יח), להורות על ההשגחה, כי לא עזב אותה למקרים כדעתם. ואמר (שם ט-ט) למען תדע כי לה' הארץ, להורות על החידוש, כי הם שלו שבראם מאין. ואמר (שם ט-יד) בעבור תדע כי אין כמוני בכל הארץ להורות על היכולת, שהוא שליט בכל, אין מעכב בידו, כי בכל זה היו המצריים מכחישים או מסתפקים, אם כן האותות והמופתים הגדולים עדים נאמנים באמונת הבורא ובתורה כולה ע"כ.

ולכן הרבה ה' במצרים מכות רבות, ואין זה רק עבור להכריח את פרעה לשלחם, וגם לא עבור להענישו בעולם הזה, אלא להשריש בלבבות בני ישראל אמונת אלקי עולם, שיראו כולם בעיניהם שיש לעולם אלוה-ה מחדשו ויודע ומשגיח ויכול. ולכן התחיל ה' תורתו, אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים (שמות טו-ז), ולא אמר אשר בראתיך, כי יציאת מצרים שראינו בעינינו זהו שורש אמונתנו בהבורא עולם.

וזוהו הענין שהעשר מכות במצרים גילי בהקליפה וההסתר של העשרה מאמרות שנברא בהן העולם, כי בהנסים הללו שהראה ה' במצרים בהעשר מכות, נתברר לנו בבירור אמיתי כי העולם אינו קדמון, אלא בעשרה מאמרות נברא העולם, ובדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. ובאמת גם במכה אחת היה די להודיע זאת, והרבה ה' באותות הללו עשר פעמים, כדי להפרע מן הרשעים הכופרים, שראו במצרים עשר פעמים עדות נאמנה באמונת הבורא, ולא נמשכו אחריה, וליתן שכר טוב לצדיקים שבכל מכה נתעלו יותר ויותר באמונת ה'.

*

אמנם מבואר ברמב"ם (ה' יסודי התורה ח-א) שהמאמין על פי האותות יש בלבו דופי, שאפשר שיעשה האות בלט ובכישוף, ולכן היה משה רבינו נשמת מלילך ואמר והן לא יאמינו לי (א-ד) ע"ש. ולהמחיש הדברים אומר, כי הן ידוע שבזמנינו נתפתחה שערי החכמה באופן מבהיל בחכמת הטוכנולוגיא שלא ראו אותה מעולם. וכאשר יעמוד היום לתחיה אדם שהיה חי לפני מאה ומאתים שנה, ויראו לו כלי סעלפון שגודלו ככף היד, ויאמרו לו שעל ידי כלי זה יוכל לדבר עם כל אדם בעולם כדבר איש אל רעהו. או יראו לו פעקס מאשין, שמניח בו מכתב, ויכולין לשלחו

מגושמים יושבי בתי חומר, על כן מי שעומד גם במדריגה אחת יותר מזה, קדוש יאמר לו. אבל באמת להעריך קדושתו של ה' אין לנו מושג כלל בגודל ועוצם קדושתו ית"ש, ולתבונתו אין מספר. ומה שאנו מכנים לה' שהוא קדוש, יתכן שהוא זלזול נגד קדושתו האמיתית שאין לנו השגה בו, כי חכמים למטה הם כבלי מדע, ונבונים כבלי השכל, נגד עוצם חכמתו ית"ש. וזה דומה למה שאמרו חז"ל (ברכות לג.) משל למלך שהיו משבחין אותו באלף אלפים דינרי כסף, והיו לו אלף אלפים דינרי זהב, והלא גנאי הוא לו ע"ש.

על כן אנו אומרים, הן אמת שלקדש את שם ה', שהוא גדול וגבור ונורא וקדוש לפי ערכנו הדל, אין זה שבח כלל נגד הקב"ה שהוא למעלה מהשגת בני אדם מגושמים בהבלי עולם. וכאשר אנו אומרים מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית, הרי זה שבח פשוט מאד, כי לפי השגתינו יאמרו זאת על כל מי שעומד באיזה מעלה יתירה ממין האנושי. אבל המלאכים הרי הם עומדים בשמים, ואשר משרתיו כולם עומדים ב'רום עולם', והם בעצמם כולם גבורים וכולם קדושים, וכאשר הם מעריצים ומקדישים את שם הא-ל המלך הגדול הגבור והנורא, הם מבינים על קדושה, וכאשר הם אומרים אין קדוש כה', הם מכירים זאת יותר מבני אדם חומרניים למטה. ולכן נקדישך ונעריצך כנועם שיח סוד שרפי קודש המשלשים לך קדושה, ומה שאנו אומרים קדוש קדוש ה' צבאוֹת, אין זה קדושה לפי השגתינו, אלא קדושה לפי השגת מלאכי מעלה, בעלי דיעה והשכל, ולפי דעתם ועריכתם אנו מקדישין את שם ה'.

*

ומצינו להלן בפרשה, שאמר משה לפרעה, התפאר עלי למתי אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים וגו'. ויאמר למחר, ויאמר כדברך, למען תדע כי אין כה' אלקינו (ח-ה). וכתב באבן עזרא, אמר רב שמואל בן חפני, אין מנהג האדם לבקש רק שיסור המכה ממנו מיד. וחשב פרעה כי מערכת כוכבי שמים הביאה הצפרדעים על מצרים, ומשה היה יודע זה. וחשב פרעה כי עתה הגיע עת סור הצפרדעים, על כן נסהו והאריך ואמר למחר ע"כ. (והובא גם ברמב"ן). ויש להבין איך היה מוכן לסבול עוד יום אחד, בשביל חשש רחוק שמערכת השמים הביאה זאת שבוע ימים רק עד שעה זו, וינסה את משה אם ישארו עד למחר.

ולבאר גם כן מה שהעיר בשו"ת מהרשד"ם (או"ח סוף סימן ג) דלא מצינו שם ה' אלקים כי אם בתחלת הבריאה, שנאמר (בראשית ב-ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים, ושוב לא

ל' מופת. אך ההבדל בין מופת מזוייף הנעשה בכשפים, ובין מופת אמיתי המתרחש על ידי כח אלקי הוא, שהמופת המזוייף מעורר רק את פליאתם של הצופים, אבל המבצעים אותו אינם מתפלאים כלל. אבל המופת האלקי מופלא הוא גם בעיני הצדיקים שעל ידם מתרחש. וזהו תנו 'לכם' מופת, שתעשו מופת כזה שגם בעיני עצמיכם יהיה זו מופת מופלא. ומוסיף לבאר דלכן אחר זה נאמר ויחזק לב פרעה, ולכאורה מאחר שראה שגם החרטומים עשו כן, אין צריך חיזוק. אלא השלכת מטה אהרן היה באמת חידוש גם בעיני פרעה, שהכיר בגודל חכמתו שאין זה בכישוף, וראה שגם בעיני אהרן ומשה היה חידוש, על כן היה צריך לחזק לבבו שלא יכנע ע"ש.

והיוצא לנו מזה, כי הנסים והנפלאות במצרים, שגאל ה' אותנו בזרוע נטויה ובשפטים גדולים, לא היתה התכלית להכריחם לשלח את ישראל, כי על זה היה סגי גם מכה אחת על פרעה לחוד שיצער אותו עד כדי מיתתו שלא יוכל לסבול, רק התכלית היא עבורינו, שכאשר נצא ממצרים נכיר להשיג כי יש בורא עולם המנהיג ומשגיח על עולמו. ולכן סיים עלה יודעתם כי אני ה' אלקיכם, שתכלית נסים אלו היא כדי שמזה תדעו אתם כי אני ה'. והעשר מכות לימד את ישראל, כי בעשרה מאמרות נברא העולם, וכל קיומו הוא רק בהשגחתו ודיבורו שמקיים העולם.

*

ועל דרך זה יתבאר, שכאשר אנו מקדישין את שם ה' פעמיים בכל יום, מקדימין אנו לומר, נקדישך ונעריצך כנועם שיח סוד שרפי קודש המשלשים לך קדושה. ולכאורה יש להבין לאיזה צורך אנו מזכירין שגם המלאכים מקדישין כן, ולמה לא די לומר קדוש קדוש קדוש ה', בלי הקדמה זו שהמלאכים גם כן מקדישין שמו כן. וכמו כן בכל יום בברכות קריאת שמע, אנו מתחילין מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קניינך, ושוב אנו ממשכינן עבודת המלאכים, אשר כולם עומדים ברום עולם ומשמיעין ביראה יחד דברי אלקים חיים, ומקדישין ומעריצין את שם הא-ל הגדול.

ונראה על דרך משל, אדם שיוודע ספר קצת, כאשר מוזמן בין עמי הארצים שאין יודעים כלום, יאמרו עליו שהוא תלמיד חכם, אבל לאמיתו רחוק הוא מזה. וכאשר יודמן להיות בחבורת תלמידי חכמים יאמרו עליו שהוא עם הארץ. ואמיתות מעלת האדם נמדד רק כאשר היא נערך מבני אדם שהם חכמים בענין זה. ועל דרך זה הוא בין בני אדם לגבי מלך מלכי המלכים הקב"ה, כי כאשר בני אדם מכתירים אחד בתואר קדוש, יתכן שזהו רק בשביל שאנו

נאמר שני השמות הקדושים הללו כאחד, עד לפרשה זו, שאמר משה לפרעה, ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני 'ה' אלקים' (ט-ל), והדבר הזה אומר דרשוני ע"ש.

ונראה דהנה בספר בעל שם טוב עה"ת (דף כז) כתב בשם ספר בית יעקב להרה"ק מאיזביצא (פ' בראשית ופ' בשלח), שפעם בא פילוסוף אחד לשאול למרן הבעל שם טוב זי"ע, מה פלא יש בקריעת ים סוף, שלפי חישוביו בטבעי הים, מוכרח היה הים להבקע באותו רגע, לפי טבע בריאתו ותכונתו. והשיב לו הבעש"ט גם לו יהי כדברייך, הרי זה הגדול שבנסים, כי עוד מראש מקדם, בראשית בריאת העולם, הציץ ה' והתנה עם הים, ונתן בטבעו, שיהא נקרע באותו רגע שבני ישראל יעמדו על הים ויצטרכו לדבר זה, הרי זה הגדול שבפלאים ע"ש.

ולבאר הדברים עוד יותר יש לומר, דאיתא במדרש (ב"ר ה-ה) אמר רבי יוחנן תנאין התנה הקב"ה עם הים שיהא נקרע לפני ישראל, הה"ד (שמות יד-כז) וישב הים לאיתנו, לתנאו שהתנה עמו. אמר רבי ירמיה בן אלעזר לא עם הים בלבד התנה הקב"ה אלא עם כל מה שנברא בששת ימי בראשית וכו', צויתי את השמש ואת הירח שיעמדו לפני יהושע, צויתי את העורבים שיכלכלו את אליהו, צויתי את האור שלא תזיק לחנניה מישאל ועזריה, צויתי את האריות שלא יזיקו את דניאל וכו' ע"ש.

ועיין ברבינו בחיי (שמות יד-כז) שכתב, וישב הים לאיתנו, לתנאו. וכן רמז בבראשית (ט-א) ותראה היבשה, כלומר במים וכו'. והמדרש הזה מוכיח שכל הנסים והנפלאות שעשה ה' יתברך בכל הדורות על ידי הנביאים, כבר הושמו בששת ימי בראשית בטבעי הדברים שנבראו, כגון שתאמר ביום שני שנבדל הים, הושם בטבע המים שיקרע לפני משה הים, ולפני יהושע הירדן, וכן לאליהו הנביא ולאלישע. וכן ביום רביעי שנברא השמש, הושם בטבעו שיעמוד ליהושע. ולפי זה לא היה שינוי הטבע בבריאה חדשה בשום דבר מששת ימי בראשית ואילך, כי כל הנסים והאותות והמופתים שנעשו אחרי כן, הכל הושמו בטבע כבר, והמנהג שנשתנה לעיני הרואים לא היתה בריאה חדשה מן הטבע ע"כ.

ולפי זה בשעה שהוטבע טבע הים בשעת הבריאה, היתה נכלל בזה שביום פלוני ופלוני יקרע עצמו לפני בני ישראל. והחכמים הגדולים בחכמת הטבע, יתכן שיכולין להכיר זאת בטבע הים כי יתהווה איזה שינוי באותו יום.

ושפיר יתכן מציאות לדברי הפילוסוף ההוא שהכיר בהטבע שינוי הזה של קריעת ים סוף. ובזה יובן מה שמצינו בקריעת הים שנצבו כמו נד נזולים, ואז נבהלו אלופי אדום, אילי מואב יאחזמו רעד, נמוגו כל יושבי כנען (טו-טז), ואם כן היה מן הראוי שאלפים ורבבות יכירו כח ה' ויבואו להתגייר, ובסופו לא היה רק אחד, וישמע יתרו כהן מדין (יח-א) ששמע קריעת ים סוף ובא. אך בהיות שה' שם דבר זה בטבע הבריאה בשעה שנקוו המים למקום אחד, על כן דנו שזה מצד הטבע, ואין זה מכח ה'.

ומעתה יש לומר כן במכת הצפרדעים, כיון שגם זה הוטבע בהבריאה, שביום הזה יתמלא מצרים בצפרדעים, ויכנסו גם בתנור אש ובתוך מעיהם, שזה היפוך הטבע, ויומשך כך כמנין הימים ששימשה המכה. אם כן שפיר היו יכולין חרטומי מצרים לראות שינוי זה, כי הרי הוטבע כן, וטבע זה תשמש רק עד היום הזה, והכיר ללמד זה ממערכת השמים, שהרי הוטבע כן בבריאתם, על כן הוסיף יום אחד ואמר שיסירו למחר. ומשה אמר לו כדברך. והמשיך המכה על עוד יום עד למחר.

והנה ידוע כי 'אלקים' הוא שם הטבע (בגמטריא אלקים), והוי"ה ממנו נשפע הנס, שמהוה כל הויות. ובריאת העולם היתה בראשית ברא 'אלקים' (א-א), שברא העולם בטבע. אמנם כיון שתנאין התנה בעולם, שבעת מצוא ישנה את טבעו להעשות נס לצורך עם ישראל, על כן שיתף השם הוי"ה (שורש הנס) עם השם אלקים (שורש הטבע). ועל כן שפיר אמר הכתוב, ביום עשות הוי"ה אלקים ארץ ושמים, כי בעשיית שמים וארץ הוקבע השם הוי"ה עם האלקים, שתנאין התנה עם הטבע שיהפוך טבעו לעת הצורך. ופרעה בחכמתו הרגיש בכל המכות שניכר איזה שינוי בהטבע, שזה גרמו המכות הללו, והכביד לבו שלא מאת ה' היתה זאת. ולכן אחר שאמר פרעה ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים, אמר לו משה, ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון, עדיין אין אתם מתייראים מה', וסיים 'מפני הוי"ה אלקים', כי אתם רואים הנסים הללו שניכרים הם במערכת השמים בתוך הטבע, ועל כן עולה על דעתכם שכל זה היא טבע, אבל לא כן היא, אלא אצבע אלקים הוא, והמגיד מראשית אחרית התקין זה בעולמו באלף שנה קודם, שביום ההוא בשנה ההוא, יתהפך טבעו לצורך ישראל, וכל זה היא רק מנפלאות הבורא. והעשר מכות הללו הם מכוונים נגד העשרה מאמרות, כי באותן המאמרות התנה ה' הנסים של העשר המכות הללו.

הגליון הזה נתגב על ידי

מוה"ר ר' אליעזר דוד האפפמאן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למול טוב	מוה"ר ר' משה יוסף הכהן האפפמאן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסיו בנו למול טוב	מוה"ר ר' יונה ווייס הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בתולדת בנו למול טוב	מוה"ר ר' שאול שי הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בתולדת בתו למול טוב	מוה"ר ר' יואל וויינשטאק הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בתולדת בתו למול טוב	מוה"ר ר' אשר יואל פאללאק הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהנחם בנו לעול התורה המצות
--	--	---	--	---	---